

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **T. P. P.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, č. j. MV-17695-17/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí

žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-31756-12/DP-2018, jímž byla podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu.

2. Vydání napadeného rozhodnutí předcházely rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 44/2019-42 ze dne 5. 11. 2019 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-17695-4/SO-2019 (dále jen „*původní rozhodnutí*“) a věc byla soudem vrácena žalované k dalšímu řízení. Původním rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-31756-12/DP-2018, jímž byla podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců zamítnuta její žádost.

II.

Žaloba

3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla ve vztahu k důvodu pro nevydání povolení k pobytu, tj. že pominuly důvody, pro které bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění uděleno, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav a nevypořádala se v napadeném rozhodnutí s argumentací žalobkyně, že se situace žalobkyně porodem natolik zásadně nezměnila, aby přestala splňovat podmínky § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně stále nemůže vycestovat vzhledem k nutnosti povinného očkování svého nově narozeného dítěte. Žalovaná dále pominula argumentaci žalobkyně ve správním řízení, že podle zveřejněné informace Ministerstva zahraničních věcí by se lidé před cestou do země jejího původu měli nechat očkovat, tudíž jedna překážka vycestování odpadla, ale jiná přibyla. Žalovaná dále řádně nevypořádala námitku žalobkyně, že je nezbytné zajistit stanovisko OSPOD.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla nepřiměřenost rozhodnutí, a to s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „*Směrnice*“). Podle žalobkyně se žalovaná v napadeném rozhodnutí s namítaným porušením popsanych závazků státu řádně v rozporu se zrušujícím rozsudkem zdejšího soudu nevypořádala, protože důkladně nepoměřila nejlepší zájem dítěte zůstat s rodinou na území s konkurujícím veřejným zájmem, kdy žalovaná nevzala v potaz konkrétní situaci dítěte a jeho věk a řádný rozvoj, zdravotní stav a vztah žalobkyně k manželovi. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31.
5. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byly námitky žalobkyně vypořádány. Žalovaná dodala, že přiměřenost rozhodnutí posoudila řádně. Žalobkyně nekonkretizovala, zda a z jakého důvodu dojde k přetrhání rodinných vazeb jejím vycestováním, proč je manžel vázán svým zaměstnáním na území, proč není možné realizovat rodinný život mimo území či co jí znemožňuje požádat o jiný druh pobytového oprávnění, proč nízký věk dítěte znemožňuje vycestování a proč absence doporučených, nikoli povinných, očkování dítě bezprostředně ohrožuje na životě. Žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 162/2017-73.
7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Účastníci řízení při jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.
11. Dne 1. 8. 2018 žalobkyně požádala o udělení víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a toto vízum jí bylo uděleno do 31. 10. 2018. Následně dne 22. 10. 2018 žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění s tím, že se jí dne ... narodila dcera, již byl povolen trvalý pobyt na území, jejímž otcem je vietnamský občan s povolením k trvalému pobytu na území. Žalobkyně odůvodnila žádost tím, že rodina manžela žije v ČR a manžel tu má práci, žalobkyně nemůže odcestovat bez dcery, s ohledem na její věk, ani bez manžela.
12. Ve správním řízení před vydáním původního rozhodnutí žalobkyně marně navrhl, aby bylo vyžádáno stanovisko OSPOD a aby byla žalobkyně a její manžel vyslechnuti, dále předložila potvrzení pediatra, že dcera prospívá a že ji žalobkyně kojí a pečuje o ni a poukázala na doporučení ministerstva očkovat se při vstupu do domovského státu.
13. Původní rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že odpadl důvod uděleného pobytového oprávnění (gravidita žalobkyně), že povinnost posouzení přiměřenosti rozhodnutí správními orgány dle § 174a zákona o pobytu cizinců nevznikla a že vycestováním žalobkyně s dcerou do vlasti nemůže být ohrožen vývoj dítěte, když potřebná očkování může zajistit žalobkyně ve vlasti, a že si žalobkyně musela být vědoma nutnosti vycestování po zániku překážky řešitelné žádostí o jiný pobytový status.
14. Zrušující rozsudek zdejšího soudu byl odůvodněn tím, že namítanou nepřiměřenost

rozhodnutí správní orgány neposoudily ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně, když některé námitky žalobkyně nebyly vztahy v potaz vůbec (věk dcery, zdravotní stav dcery, vztah žalobkyně k manželovi) a nedošlo k žádnému zvážení zájmu žalobkyně a její rodiny na společném soužití na území ČR na jedné straně a zjištěnému veřejnému zájmu na straně druhé. Správní orgány se řádně nevypořádaly ani s otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobkyně, resp. nezabývaly se otázkou, zda je v nejlepším zájmu dítěte zůstat s rodinou na území ČR, a pokud by tomu tak bylo, zda a jaký konkurující veřejný zájem nad tím převážil.

15. Po zrušení původního rozhodnutí zrušujícím rozsudkem žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které odůvodnila následovně: Důvod uděleného pobytového oprávnění (gravidita žalobkyně) odpadl (str. 6 napadeného rozhodnutí). Nutnost řádného vývoje a zdravotní péče o dítě a nutnost jeho očkování před odjezdem do Vietnamu v žádném případě nemůže představovat překážku na vůli cizince nezávislou, neboť vycestováním žalobkyně s dítětem do domovského státu nemůže být nijak ohrožen vývoj dítěte a zdravotní péče o dítě ze strany žalobkyně, a potřebná očkování dítěte si může žalobkyně zajistit ve svém domovském státě (str. 6 napadeného rozhodnutí). Šetření OSPOD dle názoru žalované nebylo pro projednávání případ podstatné, neboť nebylo nutné pro zjištění skutkového stavu věci, který by odpovídal požadavkům uvedeným v § 3 správního řádu. Pokud žalobkyně považovala za nutné tímto způsobem sdělit správnímu orgánu I. stupně tvrzení, jež měly být zohledněny při posouzení její žádosti, měla tak učinit zákonem předpokládaným způsobem, kdy řízení bylo zahájeno na žádost žalobkyně (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaná aprobovala s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 -31, a ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, řádně odůvodněný závěr prvoinstančního orgánu, že výslech žalobkyně by byl nadbytečný, neboť jím chtěla prokázat plán očkování svého dítěte a jeho řádný vývoj (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí).
16. Námitku žalobkyně nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života posoudila žalovaná v napadeném rozhodnutí v mezích námitek žalobkyně s ohledem na čl. 8 Úmluvy a na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí takto: S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 4 Az 30/2018-22, žalovaná konstatovala, že dlouhodobý zákaz pobytu žalobkyni udělen nebyl, tedy do budoucna může na území pobývat na základě jiných pobytových oprávnění. V případě vycestování má žalobkyně možnost podat žádost o nové pobytové oprávnění ve své domovské zemi. Žalovaná poukázala dále na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004). Žalovaná dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do života žalobkyně, neboť jím není založena překážka, která by jí bránila v realizaci rodinného života. Žalobkyně se sama může rozhodnout, jakým způsobem v souladu se zákonem bude realizovat rodinný život. Případné rozdělení rodiny nemůže být přičítáno k tíži správním orgánům, ale výhradně žalobkyni, neboť bylo v její dispozici požádat o takový druh pobytového oprávnění, kterému je možné s ohledem na splnění zákonných podmínek vyhovět. Žalobkyně si musela být vědoma

skutečnosti, že po zániku překážky, která jí bránila ve vycestování, bude nucena území opustit, nebo si požádat o jiný pobytový status. K námitce rozporu s nejlepším zájmem dítěte žalovaná uvedla, že k porušení ustanovení Úmluvy o právech dítěte napadeným rozhodnutím nedochází, neboť návrat dítěte společně s matkou do země původu, která je zjevně bezpečná a na jejímž území nehrozí dítěti ani žalobkyni riziko vážné újmy, pokud se tomuto na základě vlastního přičinění nevystaví, není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Napadené rozhodnutí není žádným způsobem diskriminační a nekrátí dítě, ani jeho rodiče na jejich právech, neboť žádným způsobem nezakazuje žádnému z rodičů výkon jejich práv a povinností, jež mají ke svému dítěti. Věk dítěte (1 rok a 1 měsíc), stejně jako jeho zdravotní stav, ke kterému bylo v rámci správního řízení žalobkyní tvrzeno toliko to, že dítě nemá doporučená očkování a je kojeno, nemohou odůvodnit skutečnost, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. K námitce, že nucené vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s mezinárodními úmluvami, protože by v takovém případě nemohla pečovat o svou dceru, žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím, jímž by byla žalobkyni ukládána povinnost nuceného opuštění území – na rozdíl od správního vyhoštění, kdy jsou správní orgány povinny zkoumat dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Právě ke správnímu vyhoštění se vztahuje judikatura odkazovaná žalobkyní. Odkaz žalobkyně na Směrnici je irelevantní vzhledem k předmětu řízení. Kladla-li žalobkyně důraz na to, že bude povinna vycestovat z území se svým neočkovaným dítětem nízkého věku, přičemž manžel ji nebude moci s ohledem na pracovní závazek na území doprovázet, pak tyto skutečnosti neodůvodňují pozitivní plnění ze strany správních orgánů, přičemž je naopak v dispozici žalobkyně a její rodiny zvolit takové řešení, aby k narušení rodinného života nedošlo.

17. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá. Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
18. První okruh žalobních námitek, v němž žalobkyně popírala důvod zamítnutí žádosti, není důvodný a jako nedůvodný byl shledán i ve zrušujícím rozsudku, na jehož závěrech nemá soud důvod ničeho měnit.
19. Obdobnou věcí se zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 9 A 152/2015-45, ze dne 15. srpna 2018, kde dospěl k závěru, že „Ze znění § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačně vyplývá, že pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky musí cizinec kumulativně splňovat celkem tři podmínky: 1. muselo mu být dříve uděleno vízum k pobytu nad 90

dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců; 2. pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců; a 3. trvají důvody, pro které bylo vízum zmíněné v první podmínce uděleno. Z ustanovení § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky je úzce spojeno s předchozím rozhodnutím správního orgánu o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu cizince na území. Udělení dlouhodobého pobytu dle zmíněného ustanovení má své místo pouze v těch případech, kdy nadále trvají důvody, pro které bylo takové vízum cizinci uděleno a kdy lze zároveň důvodně předpokládat, že pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců. Jestliže ale odpadnou důvody, pro které bylo cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území uděleno, není důvod k tomu, aby mu bylo za týmž účelem, tj. za účelem strpění jeho pobytu na území, vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu. Třetí podmínka zmíněná v předchozím odstavci v případě žalobkyně prokazatelně nebyla splněna. Jelikož jí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území bylo uděleno z důvodu vysokého stupně její gravidity, důvod pro udělení tohoto víza nepochybně zanikl dne ..., kdy žalobkyně porodila dceru. Žalobkyně tak již v době podání předmětné žádosti (...) podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti odpadl. (...) Veškeré skutečnosti, které žalobkyně považuje za důvody, pro které by mělo být její žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území vyhověno (nízký věk její dcery, to, že dosud nedošlo k jejímu povinnému očkování, udělení povolení k trvalému pobytu její dceři na základě sloučení rodiny s otcem) se zcela míjí s důvodem, pro který bylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (jak již bylo opakovaně konstatováno shora, tímto důvodem byl vysoký stupeň její gravidity). Žalobkyní uváděné skutečnosti jsou tak zcela irelevantní pro rozhodnutí o předmětné žádosti, neboť nemohou nijak ovlivnit klíčový závěr správního orgánu, tj. že důvod, pro který bylo žalobkyni vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno, již netrvá.“

20. Soud se znovu zcela ztotožňuje s právním posouzením uvedeným v rozsudku uvedeném v předchozím bodu a ve vztahu k posuzovanému případu shrnuje, že třetí podmínka pro vyhovění žádosti žalobkyně nebyla splněna, protože žalobkyni bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno za účelem strpění pobytu na území z důvodu vysokého stupně její gravidity, tudíž důvod pro udělení víza zanikl ukončením těhotenství porodem dcery žalobkyně dne 10. 9. 2018. V době podání žádosti (22. 10. 2018) tedy podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území žalobkyně nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti porodem odpadl. Jiné skutečnosti (nutnost očkování dcery atp.) nejsou pro věcné posouzení žádosti žalobkyně právně významné. Soud tedy aprobejuje správnost odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 a 7, kde žalovaná tuto námitku naprosto dostatečně vypořádala.
21. Pokud žalobkyně argumentovala § 68 odst. 3 správního řádu, požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát: *„Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou*

skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc“ (viz např. rozsudky ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 – 49, či ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 – 37). Odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru žádné vady nevykazuje, protože je z něj zcela jasně patrné, z jakého skutkové stavu správní orgány vycházely, jak ho právně posoudily a proč rozhodly tak, jak rozhodly.

22. Ani námitka, že žalovaná řádně nevypořádala námitku nezbytnosti zajištění stanoviska OSPOD, není důvodná a též již byla vypořádána ve zrušujícím rozsudku.
23. Na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, jak je výše uvedeno, žalovaná uvedla, že šetření OSPOD nebylo potřebné pro řádné zjištění skutkového stavu věci, a že pokud žalobkyně považovala za nutné tímto způsobem sdělit správním orgánům tvrzení, jež měly být zohledněny při posouzení její žádosti, měla tak učinit zákonem předpokládaným způsobem.
24. Žalobkyně v žalobě uvedla, že stanovisko OSPOD bylo nutné k prokázání toho, že je její nezletilé dítě ohroženo. Soud souhlasí s posouzením tohoto důkazního návrhu žalovanou v napadeném rozhodnutí a považuje jej za dostatečné. Jak je výše vyloženo, jelikož žalobkyně nesplňovala jednu ze zákonem stanovených podmínek pro vyhovění žádosti, protože odpadl důvod, pro který jí bylo dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, nebyly pro posouzení žádosti žalobkyně významné jakékoli skutečnosti, které by mohly být zprávou OSPOD zjištěny. Žalobkyni v žalobě tvrzené, ničím nekonkretizované, ohrožení dcery, bylo vzhledem k tomu, že pominul důvod, pro nějž bylo žalobkyni uděleno pobytové oprávnění (těhotenství), právně bezvýznamné. Žalovaná proto nikterak nepochybila, jestliže tuto námitku žalobkyně vypořádala popsáním způsobem. Pokud se mělo tvrzené ohrožení dcery vztahovat k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, mohla žalobkyně okolnosti zakládající takové ohrožení správním orgánům sdělit, kdy za rozsah skutkových zjištění v tomto směru nese odpovědnost právě žalobkyně a nelze ho klást k tíži správním orgánům. Soud proto považuje odkaz žalované na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, za naprosto přiléhavý.
25. Pokud žalobkyně namítala, že nenastal důvod pro zamítnutí její žádosti, protože sice jedna překážka vycestování odpadla (gravidita), ale přibyla jiná překážka spočívající v nutnosti dceru očkovat podle výše citované zveřejněné informace ministerstva, pak jde též o námitku nedůvodnou. Jak je výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců přikazuje správním orgánům žádost zamítnout, pokud odpadl důvod, pro který bylo žalobkyni uděleno vízum. Tento důvod spočívající v těhotenství žalobkyně porodem odpadl. Zda a jaký jiný důvod strpění pobytu následně nastal, je pro posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně právně bezvýznamný. Soud má dále za správné a dostatečné posouzení žalované ve vztahu k této námitce v napadeném rozhodnutí, že nutnost očkování dítěte před odjezdem do vlasti nepředstavuje překážku na vůli cizince nezávislou a že potřebná očkování dítěte může žalobkyně zajistit ve svém domovském státě (str. 6 napadeného rozhodnutí). Není proto pravdivé žalobní tvrzení, že se žalovaná k očkování nevyjádřila.
26. Ani druhý okruh žalobních námitek není důvodný.

27. Je nutno předeslat, že původní rozhodnutí bylo zrušujícím rozsudkem zrušeno, protože se správní orgány nezabývaly včas namítanou nepřiměřeností rozhodnutí ve smyslu Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte. Zdejší soud správním orgánům zrušujícím rozsudkem uložil, aby přiměřenost posoudily a zvážily zájem žalobkyně a její rodiny na společném soužití na území ČR vzhledem k důvodům zamítnutí žádosti žalobkyně.
28. V projednávané věci nebylo povinností správních orgánů, aby se zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, a to podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
29. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
30. Podle článku 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
31. Podle článku 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.
32. Otázka, zda a za jakých podmínek se mají správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, pokud tato povinnost neplyne z § 174a zákona o pobytu cizinců, byla již judikaturou vyřešena. Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29). Pokud cizinec v řízení namítne nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na jeho konkrétní rodinnou a sociální situaci, musí se správní orgány z tohoto důvodu zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a tohoto

zákona nevyžaduje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018 čj. 6 Azs 201/2016 – 46, nebo ze dne 17. 10. 2019, čj. 9 Azs 230/2019-53, nebo ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 Azs 24/2019 – 27). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34).

33. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, jak vyplývá např. z rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135. Nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně soudy členských států musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů (rozsudek ESLP ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 46-47).
34. Z uvedeného vyplývá obecný závěr, že správní orgány byly povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její dcery a manžela podle článku 8 Úmluvy a článku 3 Úmluvy o právech dítěte, a to kvantitativně v rozsahu námitek a tvrzení žalobkyně a kvalitativně poměřením zjištěných protichůdných zájmů.
35. Žalobkyně v žalobě namítla, že přiměřenost rozhodnutí v rozporu se zrušujícím rozsudkem neposoudila, protože důkladně nepoměřila nejlepší zájem dítěte zůstat s rodinou na území s konkurujícím veřejným zájmem, kdy žalovaná nevzala v potaz konkrétní situaci dítěte a jeho věk a řádný rozvoj, zdravotní stav a vztah žalobkyně k manželovi.
36. Jak je výše uvedeno, žalovaná se věnovala posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života zejména na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí, a to v mezích námitek žalobkyně uplatněných ve správním řízení, když na citované pasáže napadeného rozhodnutí soud odkazuje. Soud posouzení žalované považuje za dostatečné.
37. Žalovaná přihlédla na jedné straně k věku dcery žalobkyně (1 rok a 1 měsíc) a k nezpochybněným tvrzením žalobkyně, že ji žalobkyně ve věku dvou měsíců žalobkyně kojila, že dcera nemá doporučená očkování a že manžel žalobkyně pracuje na území. Zjištěné skutečnosti související se zájmem žalobkyně na vyhovění žádosti žalovaná poměřila s tím, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení, protože důvod uděleného víza odpadl. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí není nepřiměřené. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyni nebyl udělen dlouhodobý zákaz pobytu a že do budoucna může na území pobývat na základě jiných pobytových oprávnění za splnění zákonných podmínek pro ně stanovených. Napadeným rozhodnutím nebyla založena překážka, která by žalobkyni bránila v realizaci rodinného života, kdy se žalobkyně sama může rozhodnout, jakým způsobem v souladu se zákonem bude realizovat rodinný život.

Soud sdílí názor žalované, že žalobkyně si musela být vědoma skutečnosti, že po zániku překážky, která jí bránila ve vycestování, tj. po odpadnutí důvodu uděleného pobytového oprávnění, bude nucena území opustit, nebo si požádat o jiné pobytové oprávnění.

38. Soud zdůrazňuje, že žalobkyni bylo uděleno pobytové oprávnění za účelem strpění pobytu v souvislosti s těhotenstvím žalobkyně. Není tudíž nic nelogického ani výjimečného na zamítnutí žádosti žalobkyně, pokud těhotenství žalobkyně skončilo porodem. Takto založené rodinné vazby nemohou založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, když žalobkyně netvrdila existenci mimořádných okolností, které by případ její rodiny odlišoval od okolností typově obdobných případů. Pokud jde o nejlepší zájem dítěte na soužití s rodiči na území, pak do tohoto zájmu nebylo napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo, protože buď může dojít k časově omezenému odloučení od otce tím, že žalobkyně s dcerou vycestuje za účelem zajištění nového pobytového oprávnění (otec nepřijde o výdělky za cenu odloučení od dcery), nebo za tím účelem odcestuje celá rodina s rizikem omezení výdělku otce. Takové vyvažování hodnot je běžnou součástí života každého člověka, kdy nelze dospět k závěru, že by požadavek na to, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří splňují zákonné podmínky pro pobytové oprávnění, byl méně významný než zájem dcery žalobkyně na nepřerušném soužití s oběma rodiči či nezměněném výdělku otce v důsledku společného vycestování. V řízení dále nebylo zjištěno, že by žalobkyně podala žádost o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny, kdy bylo na žalobkyni, aby případně ve správním řízení tvrdila, jaké okolnosti brání jejímu vycestování, např. z jakého důvodu nemohlo být dítě žalobkyně očkováno apod. Nedostatek takových konkrétních tvrzení tak vedl k závěru o přiměřenosti rozhodnutí s přihlédnutím k tomu, že by navrženým a zamítnutým pobytovým oprávněním byl pobytový status žalobkyně fixován v podstatě na dobu neurčitou.
39. Pokud žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31, pak ten není v rozporu s právními východisky tohoto rozsudku zdejšího soudu: Nelze vyloučit, že v určitém případě mohou být důsledky zamítnutí žádosti, z důvodů jako u žalobkyně, nepřiměřené jeho dopadům do soukromého a rodinného života žádajícího cizince, ale taková situace nastane výlučně v případě mimořádných okolností v konkrétní věci. V případě žalobkyně však žalobkyně však žádné takové mimořádné okolnosti netvrdila a z obsahu spisu nevyplývaly. Žalovaná proto při posouzení přiměřenosti rozhodnutí nepochybila.
40. Argumentovala-li žalobkyně Směrnici, pak tato se na případ žalobkyně nevztahuje, protože předmětem správního řízení nebyla žádost žalobkyně o udělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny.
41. Žalobu soud z výše uvedených důvodů shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

42. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu

nákladů řízení výslovně vzdala při jednání soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu